

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce **F. O.**, zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 3. 2018, č. j. 13 A 10/2018 - 28, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se přiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím žalované ze dne 17. 1. 2018, č. j. CPR-13176-3/ČJ-2017-930310-V261, ve znění usnesení ze dne 17. 1. 2018, č. j. CPR-28106-4/ČJ-2016-930310-V261, bylo potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. města Prahy, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán“) ze dne 5. 4. 2017, kterým bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a doba po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie byla stanovena na dobu 1 roku.

[2] Stěžovatel následně podal žalobu proti rozhodnutí žalované u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který tuto žalobu rozsudkem ze dne 12. 3. 2018, č. j. 13 A 10/2018 -28, zamítl.

[3] Stěžovatel poté podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost spolu s návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[4] Návrh na přiznání odkladného účinku stěžovatel odůvodňuje tím, že pochází z Uzbekistánu, přičemž odkazuje na informaci Ministerstva zahraničí České republiky č. j. 103515/2016-LPTP, ze dne 2. 6. 2016, Výroční zprávu organizace Amnesty International ze dne 25. 2. 2015, Výroční zprávu organizace Human Rights Watch 2016 ze dne 27. 1. 2016 a informace Ministerstva zahraničních věcí Velké Británie – zpráva o lidských právech a demokracii za rok 2015 – Uzbekistán ze dne 21. 4. 2016 a dále na aktuální informace z veřejně dostupných zdrojů. Stěžovatel poukazuje na to, že z výše uvedených zdrojů vyplývá, že v Uzbekistánu dochází k mučení a nelidskému zacházení, jsou popírána základní lidská práva všech osob, především těch, které území Uzbekistánu opustily. Nepřiznání odkladného účinku

a nucené vycestování z České republiky by dle stěžovatele bylo nepřiměřeným zásahem do jeho rodinného a soukromého života, tzn., byla by tím stěžovateli způsobena nepoměrně větší újma, než jaká může přiznáním odkladného účinku vzniknout třetí osobě. Stěžovatel ve svém návrhu dále uvedl rozhodnutí zdejšího soudu, která se zabývají přiznáním odkladného účinku, a to rozhodnutí ze dne 23. 1. 2013, č. j. 6 As 82/2012 - 37, rozhodnutí ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 - 76, rozhodnutí ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011 - 100 a rozhodnutí ze dne 19. 11. 2014, č. j. 1 Azs 160/2014 - 25. Vzhledem k výše uvedeným rozhodnutím zdejšího soudu stěžovatel žádá, aby byl odkladný účinek přiznán proto, aby nebylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces a legitimní očekávání.

[5] Žalovaná ve svém vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku uvedla, že navrhuje zamítnutí žádosti stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, neboť stěžovatel neuvedl žádné relevantní důvody pro to, aby mu byl odkladný účinek kasační stížnosti přiznán.

[6] Podle § 107 odst. 1 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. se přitom užije přiměřeně.

[7] Možnost přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. podmíněna kumulativním naplněním dvou objektivních podmínek: 1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a 2) přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[8] Důvody existence nepoměrně větší újmy stěžovatele oproti jiným osobám jsou zásadně individuální a jsou také závislé na osobě a situaci stěžovatele. Povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má proto stěžovatel zpravidla poukazem na konkrétní skutkové okolnosti případu. Pokud jde o splnění druhého zákonného předpokladu, tj. že přiznání odkladného účinku není v rozporu s veřejným zájmem, soud vychází z povahy věci, z obsahu spisového materiálu, případně z vyjádření účastníků řízení o kasační stížnosti. Rozhodnutí o odkladném účinku je rozhodnutím předběžné povahy, kterým Nejvyšší správní soud nijak nepředjímá (ani nemůže předjímat) výsledek meritorního posouzení věci.

[9] Po zhodnocení důvodů uvedených stěžovatelem a okolností projednávané věci dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti jsou v daném případě splněny.

[10] Nejvyšší správní soud vycházel zejména z předpokladu, že nedojde-li k odkladu právních účinků rozsudku Městského soudu v Praze, jímž byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalované, do doby rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti, mohl by být stěžovatel v důsledku právních účinků pravomocného a vykonatelného rozhodnutí nucen opustit území České republiky, a to ještě před rozhodnutím o kasační stížnosti.

[11] Podstatné přitom je, že pro řádný výkon ústavního práva stěžovatele na spravedlivý proces je třeba, aby mohl setrvat na území České republiky do skončení řízení o kasační stížnosti. Byť je stěžovatel v tomto řízení v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem, náleží k právu na spravedlivý proces i právo účastníka vystupovat v tomto řízení osobně, být v kontaktu se svým zástupcem, udělovat mu pokyny pro výkon zastoupení, poskytovat mu potřebnou součinnost atd. Nejvyšší správní soud proto shledává především možnou újmu na výkonu práva stěžovatele na spravedlivý proces v důsledku nuceného opuštění České republiky před rozhodnutím Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti. Ze stejného důvodu ostatně

pokračování

přiznává § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců žalobě proti rozhodnutí o správním vyhoštění odkladný účinek na vykonatelnost napadeného rozhodnutí *ex lege* (s výjimkou případů vyhoštění cizince z důvodu ohrožení bezpečnosti státu), a není tedy bez dalšího dán důvod, proč by obdobnou možnost setrvat na území České republiky neměl mít vyhošťovaný cizinec i po dobu následného kasačního řízení. V daném případě lze tedy nalézt příčinnou souvislost mezi právními účinky žalobou napadeného rozhodnutí a možným vznikem újmy stěžovatele (srov. též usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 7. 2013, č. j. 8 As 46/2013 – 36, ze dne 5. 9. 2011, č. j. 5 As 82/2011 – 92, a ze dne 5. 11. 2013, č. j. 5 As 81/2013 – 14, všechna dostupná na www.nssoud.cz).

[12] Nejvyšší správní soud posoudil návrh na přiznání odkladného účinku i z hlediska zbývajících podmínky stanovené v § 73 odst. 2 s. ř. s. Neshledal přitom skutečnosti, pro které by přiznání odkladného účinku bylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Pokud jde o splnění uvedeného předpokladu, vychází zde soud z povahy věci a z obsahu spisového materiálu. K otázce možného rozporu s důležitým veřejným zájmem se Nejvyšší správní soud již vyjádřil v usnesení ze dne 19. 11. 2014, č. j. 1 Azs 160/2014 – 25, www.nssoud.cz, když dospěl k závěru, že „[p]okud jde o možný rozpor s důležitým veřejným zájmem, je opět nutné poměřit na jedné straně újmu hrozící stěžovateli v případě nepřiznání odkladného účinku, a na straně druhé důležité zájmy společnosti. Pro zamítnutí návrhu přitom nepostačuje pouze existence kolidujícího veřejného zájmu, jak by se mohlo zdát z doslovného výkladu § 73 odst. 2 s. ř. s. Toto ustanovení nutno vykládat ústavně konformním způsobem, a proto je třeba za pomoci testu proporcionality vážit intenzitu hrozícího zásahu do základního práva svédčícího žalobci s intenzitou narušení veřejného zájmu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2008, č. j. 5 As 17/2008 – 131, č. 1698/2008 Sb. NSS)“.

[13] S ohledem na důvody správního vyhoštění stojí v daném případě proti podstatné újmě, která hrozí stěžovateli, riziko narušení veřejného zájmu jen nízké nebo nanejvýš mírné intenzity. Stěžovatel nebyl vyhoštěn z důvodu ohrožení bezpečnosti státu, nýbrž z důvodů podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců.

[14] Z uvedených důvodů tedy Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek podle § 107 odst. 1 ve spojení s § 73 odst. 2 až 4 s. ř. s.

[15] Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti přitom Nejvyšší správní soud nijak nepředjímá své budoucí rozhodnutí o věci samé.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 5. června 2018

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu